

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **D. R.** ,
skazanego za czyn z art. 291 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 8 sierpnia 2024 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z dnia 9 listopada 2023 r., IV Ka 946/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu
z dnia 5 czerwca 2023 r., II K 5/22,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 5 czerwca 2023 r., II K 5/22, D. R. został uznany za winnego czynu z art. 291 § 1 k.k., za który został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz czynu z art. 244 k.k., za który został skazany na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Kary jednostkowe zostały połączone i jako karę łączną wymierzono D. R. karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd I instancji orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz R. s.c. R. C. , M. B. , M. K. z siedzibą w I. kwoty 70.000 zł.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 9 listopada 2023 r., IV Ka 946/23, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalił, iż zapłata wynikająca z orzeczonego w punkcie 5 obowiązku naprawienia szkody powinna nastąpić na rzecz R. C., M. B., M. K. prowadzących na dzień popełnienia czynu działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej o nazwie R. s.c. R. C., M. B., M. K. z siedzibą w I. – solidarnie.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca stawiając w niej dwa zarzuty związane z naruszeniem zakazu *reformationis in peius* i nieuchyleniem rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody. W kasacji zawarto także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku w zakresie obowiązku naprawienia szkody. W uzasadnieniu wniosku obrońca podał, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego jako przesłanki wstrzymania wskazuje się sytuacje, gdy wykonanie zaskarżonego orzeczenia prowadziłoby do niepowetowanych strat i nieusuwalnych skutków oraz wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji. Zdaniem obrony, wobec zasadności kasacji, wykonanie zaskarżonego wyroku w niniejszej sprawie pociągnęłoby dla skazanego i jego rodziny negatywne skutki. Obrońca wskazał, że skazany zamieszkuje z konkubiną, wspólnie z nią prowadzi gospodarstwo domowe i ponosi koszty związane z utrzymaniem rodziny, a na skazanym ciąży dodatkowo obowiązek alimentacyjny w kwocie 500 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku nie jest zasadny.

Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. O zastosowaniu tej instytucji powinna przesądzać ranga zarzutów kasacyjnych i bardzo wysoki stopień prawdopodobieństwa uchylenia orzeczenia, przy jednoczesnym uznaniu, że jego wykonywanie przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla osoby, której orzeczenie dotyczy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22).

Dokonywana na potrzeby rozpoznania wniosku analiza kasacji i akt tej sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do konkluzji, że nie ziszczyły się przesłanki do wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Dla uwzględnienia

wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2021 r., IV KK 103/21) i prowadzić do wniosku o potrzebie uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18), ewentualnie wydania innego rozstrzygnięcia, które spowoduje, że wykonywanie kary do czasu rozpoznania kasacji okaże się niesłuszne i odbędzie się z pokrzywdzeniem skazanego. W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji obrońcy. Ocena zasadności zarzutów kasacji wymagać będzie analizy dokonywanej na etapie merytorycznego jej rozpoznania.

Powodu do wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku nie stanowi również sytuacja rodzinna i finansowa skazanego. Jak słusznie podkreśla się w literaturze i orzecznictwie, jeżeli treść art. 532 § 1 k.p.k. miałaby być postrzegana jako kolejna instytucja, która służy do wstrzymania wykonania kary w postępowaniu wykonawczym tylko na podstawie przesłanek faktycznych, osobistych czy rodzinnych skazanego oraz określonych okoliczności, które czyniłyby odbycie kary nadmiernie dolegliwym w aktualnej sytuacji skazanego, to zbędne było jej lokowanie w rozdziale o kasacji (tak: J. Matras, w: *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. K. Dudka, Warszawa 2020, s. 1193; z orzecznictwa – por. np.: postanowienia Sądu Najwyższego z: dnia 22 kwietnia 2020 r., IV KK 127/20; dnia 8 grudnia 2021 r., IV KK 636/21; dnia 14 stycznia 2022 r., V KK 628/21). Nie budzi wątpliwości, że umieszczenie tej instytucji w postępowaniu kasacyjnym przesądza, iż jej zastosowanie warunkowane jest bardzo wysokim prawdopodobieństwem uznania zasadności zarzutów kasacyjnych, a nie sytuacją osobistą, finansową czy rodzinną skazanego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii

zasadności kasacji skarżącego od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[ms]